

TEN GELEIDE

"Dit Tijdschrift voor Sociologie komt eigenlijk heel laat, wellicht iets te laat". Met die woorden opende hoofdredacteur Wilfried Dumon acht jaar geleden zijn eerste ten geleide. Het aantreden van een nieuwe redactiesecretaris en een nieuwe hoofdredacteur, biedt een gelegenheid om even op de voorbije jaren terug te blikken.

Toen Dumon in 1982 afscheid nam als hoofdredacteur, verwachtte hij van zijn opvolger "een nieuwe lente, een nieuw geluid". Die opvolger, Karel Dobbelaere, erfde echter een publicatie waarmee men zeker niet meer alle kanten uitkon. Dumon en zijn team hadden het Tijdschrift al een duidelijke identiteit meegegeven.

Met een zeldzaam respect voor het reeds geleverde werk, zal Karel Dobbelaere die identiteit tot ontplooiing brengen. Onder zijn leiding krijgt het Tijdschrift zijn huidige vorm: de ambitie om hoogstaande sociologie te brengen, in één dubbel themanummer en twee gewone nummers per jaar. Jan Vranken, die Karel opvolgt, kan meteen vaststellen "dat het tijdschrift... een duidelijk profiel gekregen heeft". Tegenover het verwijt dat de redactie al te strenge normen hanteert, stelt hij zelfzeker het groeiend aantal inzendingen dat moeiteloos aan die normen vol doet.

Jan Vranken schetst gevat de afgelegde weg, als hij, in zijn laatste ten geleide, zijn opvolger aankondigt als iemand die vergroeid is met onze tradities.

Inderdaad, de voorbije acht jaargangen hebben de behoefte aan een algemeen tijdschrift voor sociologie duidelijk aangetoond en de redactie is erin geslaagd een traditie in het leven te roepen, waarmee in die behoefte wordt voorzien. Te laat is het Tijdschrift dus blijkbaar niet gekomen. De hoofdredacteurs, de redactiesecretarissen Herman Van Pelt, Urbain Claeys en Eric Henderickx, en alle oudgediende redacteurs, worden daarvoor van harte bedankt.

Men hoort wel eens zeggen dat het Tijdschrift goed is, goed, doch conventioneel, als een oerdegelijk socioloog in een beklemmend grauw pak. Dat klinkt als een uitdaging: de kwaliteit bewaren en uiting geven aan de wilde vernieuwingsdrang die zich, gelukkig, weer van de sociologen meester maakt. Precies

daarom is het goed in het pad van een traditie te kunnen stappen; niets helpt vernieuwing meer dan traditie.

Deze negende jaargang opent met een dubbelnummer over politieke coalitievorming. Het werd op stapel gezet onder het hoofdredacteurschap van Jan Vranken en ziet het licht dankzij de dagelijkse zorgen van Bert Pijnenburg. Het komt gelegen, op een ogenblik dat de ongeschreven regels van de Belgische coalitievorming zich lijken te wijzigen. Het bekijkt dat gebeuren sociologisch: interpreterend eerder dan interponerend, becijferend eerder dan berekend.

Mark Elchardus